

Korálky z rybníku

Marta
De Rienzo

Ilustrovala
Martina Fojtů

FRAGMENT

Korálky z rybízu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Marta De Rienzo

Korálky z rybízu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Korálky z rybízu

Marta De Rienzo

Ilustrovala

Martina Fojtů

FRAGMENT

Text © Marta De Rienzo, 2022
Illustrations © Martina Fojtů, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5763-7
ISBN e-knihy 978-80-253-5783-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5784-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5782-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Kdo jsi?

Jsem tvůj průvodce.

Kam mě vedeš?

Za obzor.

Za jaký obzor?

Za tvůj...

*Mým milovaným Barunce a Tadeáškovi
a všem malým velkým světloňům...*

1.

Já a moje rodina

„Cyrilku vstávej, vstávej, no tak!“

„Já ještě spinkám...“ Zkousím si natahovat peřinku na místa, ze kterých ji maminka před chvílí odhrnula. Je to marný boj, ale každé ráno se o něj statečně pokouším. Musím si totiž stihnout aspoň chvíli třít nártu nohou o sebe. Tenhle pocit mám moc rád, je bažíčkovatý. To slovo jsem si vymyslel a je moje tajné, nezná ho ani maminka. Bažíčkovatý věci jsou totiž ty nejlepší na světě.

Jmenuju se Cyril. Je mi sedm, ale ještě nechodím do školy. Často totiž kašlu a mívám teplotu. Že nechodím do školy mi ani tak nevadí, protože Franta, můj nejlepší kamarád ze hřiště, který už do školy chodí, říká, že je tam nuda. Co mi ale vadí, je to, že

nemůžu tak často běhat s ostatními kluky, abych se neuřítíl, jak říká maminka. Pořád mě kontroluje. A taky nemůžu plavat, abych se nenastydnuł. Ale letos na podzim do školy půjdu. Tatínek říkal, že už musím, a taky že to potřebuju jako sůl. Myslím, že maminka je z toho ustaraná, ale aspoň mě nebude tak často kontrolovat.

Dneska jdeme s maminkou k panu doktorovi s tím mým kašlem. Chodím tam nerad, ale když jsem hodný, jdu pak vždycky s maminkou do cukrárny a můžu si vybrat něco dobrého. Takže pomalinku vstávám a šourám se do kuchyně.

Na stole mám snídani. Maminka mi každé ráno připravuje teplé kakao, ze kterého se ještě kouří, takže musím foukat, a chleba s máslem, nebo s mazacím sýrem. Občas mi na něj taky nožem kreslí obrázky. Třeba minulý týden, když jsem si neuklidil večer v pokojíčku, jsem měl na krajíci nakreslené prasátko se zakrouceným ocáskem. Rychle jsem chleba snědl, aby ho neviděl tatínek.

Ale maminka mu to řekla, protože se mi potom smál. Ale stejně mám radši sušky, teda sušenky, ale ty mi maminka ke snídani nedává, protože prý nejsou výživné.

Tatínek se jmenuje Standa a je inženýr, protože to máme napsané na dveřích. Každé ráno si obleče tmavé sako a kalhoty, vezme si na rameno tašku s počítačem a jde do práce. Mám tatínka raději, když si se mnou chodí na dvůr kopat s míčem. Připadá mi, že když si vezme ty černé šaty, tak je najednou nějaký přísnější a smutnější. Myslím, že k těm šatům patří nějaká neviditelná maska, díky které se tatínek vždycky promění. Z práce se vrací většinou hodně pozdě, často ho ani nevidím, než jdu spinkat. Myslím, že tatínek by byl lepším fotbalistou než inženýrem.

Pak mám ještě sestřičku Emičku. Je zatím malinkatá, asi jako můj plyšový myšák Ferda, se kterým spím. Narodila se o Vánocích. Zatím si s ní nemůžu hrát. Sice jsem zkoušel dávat jí do postýlky různé věci, ale maminka se vždycky zlobila. Nejvíc, když jsem jí chtěl dát o Velikonocích ochutnat čokoládové vajíčko. To jsem pak dostal na zadek. Dospělí prostě nerozumí tomu, co je bažíčkovatý!

Maminka se jmenuje Radka. Je moc hezká a hodná. Loni, když měla Emičku ještě v bříšku, tak byla velká jako velryba, ale když přijela z porodnice, tak už byla splasklá. Když byla Emička v bříšku, tak jsem ji poslouchal, jak tam žbluňká. To bylo moc legrační. Maminka mi říkala, že o mně Emička ví. Zkoušel jsem si s ní povídat a ona nic. Ale stejně jsem chtěl asi víc bráchu. Nevím, jestli bude Emičku bavit fotbal. Musím ještě počkat, až vyrostete.

2.

Od pana doktora hurá do cukrárny

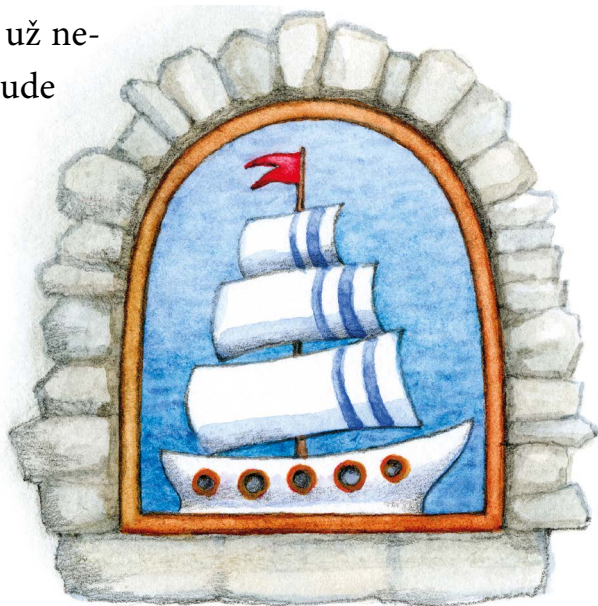

Mám na sobě kalhoty, které nesnáším, a svetr, který kouše. Maminka říká, že musím vypadat slušně, když jdu k panu doktorovi. Ach jo! Ještěže si ten svetr budu moct v ordinaci na chvíli svlíknout.

Maminka tlačí do kopce kočárek s Emičkou a pořád mi říká, jestli bych nemohl jít ještě pomaleji. Tak já tak jdu, ale říkám si, že maminka to asi nemyslí doslova, protože mě občas zatahá za rukáv. Cestu k panu doktorovi mám docela rád. Když jdeme kolem hřiště, zkontroluju, kdo tam je. Pak jdeme kolem cukrárny. Dnes ráno jsem ale trochu nejistý, protože cukrárna je ještě zavřená. Zeptal jsem se maminky, jestli má smysl jít k panu doktorovi, když mají ještě zavřeno. Maminka na mě jen mlčky přísně

vykulila oči, takže se radši už nepátám a jdu. Doufám, že bude v čekárně hodně dětí, aby cukrárnu stačili otevřít.

Vila, ve které má pan doktor ordinaci, je trochu strašidelná. Stojí v zarostlé zahradě, má oprýskanou pískovou omítku a hodně velkých, bíle rámovaných oken. Hned dole v pří-

zemí vede do zahrady jedno tajemné okno, které si moc rád prohlížím. Nejsou v něm kytky, jako v těch ostatních, ale velká plachetnice. Je celá bílá se dvěma modrými proužky na plachtách a zabírá skoro celé okno. Vždycky si představuju, že okno vede do pokoje, který je plný šplouchající vody. Franta říkal, že tam možná bydlí nějaký námořník. Chtělo by to určitě prozkoumat zblízka.

„Prosím tě, na co tam zase koukáš, pojď už!“

Maminka bere Emičku z kočárku a vcházíme do vily. Velké vrzající dveře k panu doktorovi jsou hned dole v tmavé, zeleně vymalované chodbě. To je průšvih, říkám si, nikdo v čekárně není. Mé obavy spojené s otevřením cukrárny tak narůstají. Chvilku sedíme na dřevěné staré lavici, co všude tlačí. Maminka se mi jako vždycky snaží upravovat vlasy. To nemám vůbec rád. Ošívám se a prohlížím si obrázky na stěně. Jsou na nich hlavně

klíšťata, zubní pasty a tak. Nestačím si je všechny prohlédnout, protože najednou vrznou bílé dveře do ordinace.

„Tak pojdte dál,“ říká zdravotní sestra.

Jejda, dneska tu není sestřička Maruška. Tu mám rád. Má světlé vlasy, je hezká a mluví tiše. Vždycky mě na konec pohladí a dostanu obrázek. Tahle dnešní je tlustá, mluví hlasitě a vypadá jako čert. A na hlavě má čepici podobnou té, co nosí Mikuláš, ze které jí trčí do stran černé krátké vlasy. Snažím se schovat za maminku, ale ta mě tlačí před sebou do dveří.

Pan doktor je naštěstí pořád stejný. Stojí u okna a říká jako vždycky: „Nazdar, chasníku! Tak se pojd' ukázat.“

Když jsem se jednou zeptal maminky, co je to chasník, tak mi řekla, že chasník je zdravý venkovský chlapec a že když budu pěkně chodit k panu doktorovi, tak budu taky takový. Nevím úplně jistě, jestli chci být chasníkem, ale kdybych míň kašlal, mohl bych mít doma nějaké zvíře. Loni jsem totiž dostal morče, ale měl jsem na něj alergii. To mě moc mrzelo, protože s ním byla legrace, pořád mi utíkalo a dělalo bobky na koberec. Když ho tatínek odnesl zpátky do obchodu, hodně jsem brečel, a tak jsem dostal rybičky. S těmi si ale nemůžu hrát. Dal jsem jim aspoň jména a chodím se na ně dívat večer, když akvářko svítí.

„Tak pojd', ty chasníku,“ říká pan doktor, zvedá mě do výšky a posazuje na vysokou studenou postel. Nemám ji rád, protože je potažená igelitem. Nedosáhnu nohama na zem, a tak si s nimi kinklám ve vzduchu, ale není to bažíčkovatý. Konečně mi maminka stahuje kousavý svetr. „Tááák, otevři pusu,“ říká pan doktor a svítí mi do ní takovou divnou tužkou. Pak si bere velkou

špejli jako od nanuku, ale mnohem větší. To se mi vůbec nelíbí a začínám kašlat. Maminka se na mě ustaraně kouká a Emičce je to jedno. Potom si pan doktor bere takový kovový ucho na dvou drátkách, které si pak zastrčí do uší. To mi připadá směšný. Musím zhluboka dýchat, pak nedýchat a pak zase dýchat. Maminka dýchá vždycky se mnou, i když ji pan doktor tím kovovým ouškem vůbec neposlouchá. Jako kdyby chtěla dýchat za mě. Pan doktor má vlasy kolem, ale když to řeknu, tak mě maminka vždycky opraví, že se neříká kolem, ale pleš.

„Můžeš se obléknout a chvílku počkej,“ řekne mi ta velká čertovská sestřička.

Oblékám se rychle, protože z ní mám přece jen trochu strach, ale myslím jen na cukrárnu.

Představuji si vyrovnané řady indiánků, řezů a jahod se šlehačkou. Je to vždycky těžké rozhodování, protože si můžu vybrat jen jeden kousek. Moc rád bych taky zmrzlinu, ale to bych měl zase kašlet. Už bych šel, ale pan doktor si dneska povídá s maminkou nějak dlouze. Čertovská sestřička mezitím v rohu ordinace vaří panu doktorovi čaj, a když ho přinese na stůl, pan doktor říká: „Sestři, vy jste anděl!“

Tak to opravdu nevím, jak může někomu, kdo vypadá jako čert v mikulášské čepici, říkat anděl. Jsem z toho zmatený, musím se

